

ENTERNASYONALİZM VE ULUSLARARASI SENDİKAL ÖRGÜTLER

Aydınlık Gazetesi, 26 Nisan 2014

Yıldırım Koç

Bazı örgüt ve kişiler, 1 Mayıs öncesinde işçi sınıfı enternasyonalizminden söz ederken, bunun aracı olarak uluslararası sendikal örgütleri düşünmektedir.

Türkiye’de Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’na (ETUC) ve Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu’na (ITUC) üyedir.

Türkiye’deki birçok sendika da ETUC ile bağlantılı Avrupa işkolu federasyonlarına ve ITUC ile bağlantılı Küresel Sendika Federasyonlarına (GUF; Uluslararası Meslek Sekreterliklerinin yeni adı) üyeliğini sürdürmektedir.

Bu örgütlere, emperyalist ülkelerin emperyalizmin ve kapitalizmin payandası durumundaki sendikaları egemendir. Bu örgütlerin politikaları, işçi sınıfı enternasyonalizmi anlayışıyla değil, kapitalist sistemin ve emperyalist sömürünün sürdürülebilmesi amacıyla belirlenmekte ve uygulanmaktadır.

Ayrıca bu üyeliklerden Türkiye işçi sınıfı açısından bugüne kadar önemli bir yarar sağlanmamıştır. Bu örgütlerin politikaları, Türkiye sendikalarının güncel sorunlarına yanıt vermemektedir. Bu örgütlerin politikalarının değiştirilmesi de olanaklı gözükmemektedir.

Sendikal Politikalar Değiştirilemez

Uluslararası sendikal örgütlerde genel kurulda temsil ve oy oranları, ödenti verilen üye sayısı ile bağlantılıdır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde az gelişmiş ülkelerin sömürülmesinin sağladığı olanaklar nedeniyle sendikalı işçi sayısı daha yüksektir.

Ayrıca, bazı örgütlerde ülkeler milli gelir düzeyine göre iki veya üç grupta toplanmakla birlikte, genellikle tüm ülkeler için üye başına üyelik ödentisi aynı miktardır. Diğer bir deyişle, kişi başına milli geliri 30 bin Dolar olan ülkenin sendikası da, 2 bin Dolar olan ülkenin sendikası da, üye başına aynı miktar ödenti vermektedir.

Bu durumda, gelişmiş kapitalist ülkelerin sendikaları, gerçek üye sayıları ve hatta daha yüksek bir sayı üzerinden üyelik ödentisini verirken zorlanmamakta; buna karşılık, az gelişmiş ülke sendikalarının gerçek üye sayısı üzerinden üye ödentisi vermeleri olanaksız olmaktadır.

Böylece, milli gelirdeki büyük farklılıkları dikkate almayan veya az dikkate alan ödenti sistemi, gelişmiş kapitalist ülkelerin sendikalarının gücünün artırılması sonucunu doğurmaktadır.

Uluslararası sendika toplantılarında en yaygın olarak kullanılan dil İngilizcedir. Ayrıca, Fransızca, Almanca ve İspanyolca da kullanılmaktadır. Küçük ülkeler olmalarına karşın İsveççe, Norveççe, Danimarkaca dillerinde de çeviri sağlanmaktadır.

Az gelişmiş bir ülkeden bir sendikacının bu dillerden birine hakim olması ve zorlukla karşılaşmadan görüşlerini ifade edebilmesi kolay değildir.

Ayrıca, bütün belgeler genellikle İngilizce olarak hazırlanmaktadır. Bunların toplantı öncesinde çevrilebilmesi de büyük zorluklar içermektedir.

Bu durumda, İngiliz, Amerikalı, Fransız, Alman ve bu dilleri küçüklükten itibaren iyi biçimde öğrenen Hollandalı sendikacıların uluslararası sendikal örgütlerde büyük bir avantajı ortaya çıkmaktadır.

Emperyalistlerin Parasıyla Enternasyonalizm Olmaz

Gelişmiş kapitalist ülkelerin sendikaları özellikle az gelişmiş ülkelerin sendikalarıyla olan ilişkilerinde, yaygın biçimde kullandıkları devlet parasına da bağlı olarak, bir astlık/üstlük, bağış alan/bağış veren ilişkisi kurmaktadır.

Bu ülkelerin devletleri, bu tür faaliyetlerde kullanabilmeleri için, kendi sendikalarına önemli kaynaklar vermektedir. Bu devlet kaynaklı destek, birçok az gelişmiş ülke sendikacısının uluslararası sendikal örgütlerde izleyeceği politikada, yardım veren ülkenin sendikasının politikasından etkilenmesini getirmektedir. Ayrıca, gelişmiş kapitalist ülkelerin sendikalarının uluslararası ilişkiler bölümlerinde çok sayıda uzmanlaşmış personel vardır.

Bu koşullarda, Türkiye gibi ülkelerin sendikalarının uluslararası sendikal örgütlerde politikaların belirlenmesinde etkili olabilmeleri olanaklı değildir.

Emperyalizm olduğu sürece 1 Mayıs’ta “bütün ülkelerin işçileri” birleşmeyecektir. Olmayacak duaya amin demeyin!